Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIII. Ч. 226. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ЛИСТОПАДА (NOVEMBER) 1956. ДЕСЯТЬ ЦЕНТІВ — TEN CENTS No. 226. VOL. LXIII.

ПРЕЗИДЕНТ ВИМАГАЄ СУДОВОЇ ЗАБОРОНИ ДЛЯ ПРИПИНЕННЯ СТРАЙКУ ПОРТОВИХ ВАНТАЖНИКІВ

Вашинґтон. — З огляду на те, що переговори між спілкою портових вантажників й асоціяцією транспортово-вантажних компаній не довели до ніякого успіху, Федеральний Уряд Посередництва і Примирення сповістив Президента; що створився імпас, який загрожує життьовим й оборонним інтересам нації. Після одержання такого повідомлення през. Айзенгавер вирішив застосувати акт Тефт-Гартлі і звернувся до суду з вимогою припинити судовою забороною страйк портових вантажників на протяг 80 днів. В урядових колах сподіваються, що ця заборона буде підписана й опублікована в понеділок 26 листопада і що з цим днем почнеться знову нормальна праця в східніх і південно-східніх портах З'єдинених Держав. Представники проводу спілки Інтернаціональна Асоціяція Портових Вантажників (ІЛА) заявили, що спілка повинується судовій забороні і що її члени вернуться в понеділок до праці. Переговори між спілкою портових вантажників розбилися на тому, що асоціяція транспортово - вантажних компаній не хотіла погодитися на вимогу робітників підписати новий контракт, який був би одним і загальним для всіх східніх портів ЗДА. Водночас із цим Президент покликав, згідно із законом Тефт-Гартлі, окрему тричленну раду, яка має розглянути страйкову ситуацію і після переговорів з представниками обидвох сторін поінформувати Президента про можливості полагоди спірних справ. Членами цієї ради призначені: Томас В. Голленд з Вашинґтону, Артур Старк з Ню Йорку та Джекоб Дж. Блер з Пистбурґу. Голленд і Блер є університетськими професорами, Старк був в 1951 р. членом Нюйоркської Ради Посередництва, яка розглядала справу тодішнього т. зв. дикого страйку портових вантажників. Припинення страйку портових вантажників з допомогою судової заборони вже третє з черги на протязі останніх років. Вперше застосував закон Тефт-Гартлі для припинення портового страйку президент Труман в 1948 році і потому в 1953 році припинив страйк портових вантажників з допомогою судової заборони теж і президент Айзенгавер. Інтернаціональна Асоціяція Портових Вантажників домагається тепер підвищення заробітної платні робітників на 32 центи за годину і водночас із цим покращання умов праці та видатнішого соціяльного забезпечення.

Намічено нового амбасадора до Італії

Вашинґтон. — Джеймс Дейвід Целлербах намічений на амбасадора до Італії на місце дотеперішньої амбасадорки пані Клер Бут Лус, яка минулого понеділка зголосила свою резиґнацію. Сподіваються, що офіційне повідомлення про найменування Целлербаха появиться вже в п'ятницю 23-го листопада, але пресовий референт Білого Дому Джеймс С. Гаґерті відмовився дати вияснення в цій справі. Целлербах був від 1938 року президентом Корпорації „Кравн Целлербах Пейпер Манюфекчерінґ", а тепер його були вибрали на голову Ради Директорів тієї ж корпорації. З Риму повідомляють, що після нарад ради міністрів італійський уряд вдоволений із майбутньої номінації п. Целлербаха, який добре відомий в Італії, де він працював як голова Адміністрації Економічної Співпраці в роках 1948-1950. Італійська преса висловлює жаль, що амбасадорка Бут Лус залишає своє становище в Римі після трьох і пів року праці, де здобула собі приязнь італійського народу. Сам Целлербах відмовився зайняти становище до своєї номінації. Він живе тепер в Сан Франсіско.

В Арґентині зліквідовано спробу нової революти

Буенос Айрес, Арґентина. — З Арґентини повідомляють, що урядові тимчасового президента ген. Арамбуру вдалося зліквідувати спробу нової революти. І так міністер армії звільни генерал - майора Франціска Хозе Зерда зі становища команданта армії, а цей пост зайняв емеритований ген. бриґади Оссоріо Арана. З урядових кол повідомляють про заарештування двох генералів бриґади Леона Хусто Бенґоа та Хозе Уранґу а також численних цивільних осіб, які були замішані в змову захопити в свої руки провід армії і пізніше виступити проти фльоти. Ці арештування свідчать про те, що тимчасовий арґентинський уряд має нові клопоти. В урядових колах передбачають, що незабаром будуть зміни на становищах членів кабінету міністрів. Заарештовані генерали мають належати до правих націоналістів, які тепер розкидають летючки з закликом: „підтримуйте генерала Бенґоа". В попередніх днях були численні зміни на командних становищах в армії.

В АМЕРИЦІ

● **Конґресмен Деніел Дж. Флад** домагається, щоб уряд ЗДА признав право політичного азилю мадярському кардиналові Йосифові Міндсенті. На думку цього конґресмена, державний секретар Джан Фостер Доллес повинен „вимагати, щоб комуністи випустили кардинала з Мадярщини, якщо він цього бажає".

● **З Вашинґтону** повідомляють, що внаслідок кризи на Середньому Сході газоліна та олива для огрівання печей зможуть значно подорожчати. Одночасно заявляють, що жадних обмежень на продаж газоліни введено не буде, як це є в Англії, де бензину продають на картки.

● **Закордонні установи** стейтів Ню Йорк і Ню Джерзі ухвалили побудувати другий поклад мосту Вашинґтона. Будова другого покладу коштуватиме 82 мільйонів долярів.

● **Стейтова Комісія** в Справах Молоді у Нюйоркському стейті складається з 9-ох членів, які вже давно забули, коли були молодими. Стейтовий сенатор Т. С. Десмонд домагається „відмолодження" цієї комісії.

● **У „Карнеґі Рісайтел Голл"** в Ню Йорку 20-го листопада відбувся концерт, на якому виступали Марта Блекман, Пол Мейнард і Бернард Крайніс, що грали на інструментах кінця 18 віку: віолі да ґамбі, гарпсікорді та рекорді.

● **Крайова Наукова Фундація** погодилася вибудувати в Ґрін Бенку, Західня Вірджінія, радіову астрономічну обсерваторію, що матиме телескоп із металевим диском на 140 стіп в діяметрі. Ця обсерваторія зможе ловити радіові „сиґнали" з міжплянетних просторів.

● **22-річний** летун Кеннет Зелл ударився літаком об будинок свого батька в Оґесто, Висконсін, і згинув на очах всієї родини: батьків, двох братів і трьох сестер.

СТВОРЕНО МИТРОПОЛІЮ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Преосв. Максим Германюк найменований архиєпископом і першим митрополитом Канади

Торонто, Канада. — Місцевий український католицький тижневик „Мета" з 24-го листопада інформує про створення Митрополії для українців-католиків Канади та про найменування Преосв. Максима Германюка архиєпископом і першим митрополитом новоствореної митрополії. „Мета" інформує, що в неділю, 18-го листопада ц. р. ввечорі, на прийнятті, влаштованім Кардиналом МекҐвиґеном для Владик-учасників Соціяльної Конференції в Торонті, Апостольський Делеґат Джіованні Паніко проголосив, що Папа Пій XII створив для Українців Канади Митрополію з осідком у Вінніпеґу, а місцевого Єпископа ВПреосв. Владику Максима Германюка підніс до гідности архиєпископа і митрополита для українців усієї Канади.

Новоіменований митрополит Канади Максим Германюк, перебуває під цю пору в Торонті, де брав участь у всеканадійській католицькій Конференції, присвяченій соціяльним проблемам життя. Брали в ній участь понад 20 єпископів і кількасот духовних і світських делеґатів з цілої англомовної Канади. Участь у конференції, що відбулася під проводом торонтонського архиєпископа, Кардинала МекҐвиґена, взяв й Апостольський Делеґат з Оттави архиєп. Дж. Паніко.

„День Подяки" відзначували під час снігу і морозу; Президент був гостем у свого сина

Ню Йорк, Н. Й. — „День Подяки" відзначували релігійними Богослужбами та гостинами в родинному колі, під час яких обов'язково мусів бути індик на обід. Добродійні організації гостили бідних і тих, які не могли самі відзначити того традиційного американського свята. Цього року гостили в цій країні і перших мадярських втікачів, які прибули до табору Кілмер в Ню Джерзі і до Мілвокі, Висконсін. Рух на автострадах був доволі великий, але під час дня деякі шляхи були покриті густою верствою снігу і ввечорі автовий рух був припинений. І так в Ірі, Па., впало 20 цалів снігу, і шлях 98 був закритий для авт. В стейті Огайо на шляху 46 застрягли в снігу 100 авт. Припинений був рух на шляхах 20 і 5 в північній частині стейту Ню Йорк. Сніг впав і в стейтах Мишиґен, Індіяна, і навіть в Теннессі та Вірджінії. Президент був присутній на Богослужбі в Крайовій Пресвітеріянській Церкві в Вашинґтоні, а пізніше виїхав на гостину до свого сина майора Джана в Форті Белвуар, Вірджінія. На цьому прийнятті була найближча родина Айзенгаверів: пані Айзенгавер, теща Президента пані Джан С. Тавд, син і невістка та 4 внуки Президента. Згідно з первісним пляном син із родиною мав бути гостем в Президента, але пізніше вирішили, що спільний обід відбудеться в майора Джана Айзенгавера, а пані Айзенгавер схвала свого 40-фунтового індика, якого Президент дістав в подарунку, до холодильника на Різдво. В деяких містах відбувалися окремі паради та спортові гри навіть при холодній погоді.

Прибутки фармерів починають збільшуватися

Вашинґтон. — Департамент рільництва видав окрему публікацію, в якій стверджує, що цього року прибутки фармерів почали збільшуватися по раз перший від 1951-го року. Прибутки фармерів рахується після заплачення податків та відтягнення коштів продукції. Департамент рільництва сподівається, що в найближчому 1957-ому році прибутки фармерів будуть далі збільшуватися, а на це матимуть вплив такі факти: 1. Більший попит на фармерські продукти. 2. Збільшення експорту фармерських продуктів. 3. Дальше здійснювання так званого „земельного банку" і 4. Зменшення числа свиней. При кінці року департамент рільництва обіцяє видати докладніші числа про стан фармерської продукції та точніші передбачення в ділянці фармерських прибутків.

Сенатська комісія домагається приспішення виїзду Єкімова

Вашинґтон. — Сенатська Підкомісія Внутрішньої Безпеки домагається приспішеного виїзду совєтського дипломата, — першого секретаря совєтської делеґації до Об'єднаних Націй, Константина П. Єкімова, який мав залишити цю країну ще 29-го жовтня ц. р. Голова цієї підкомісії сенатор Вільям Е. Дженнер наказав своїм урядовцям запитатися в державному департаменті, чи совєтський дипломат вже виїхав до СССР, бо згідно з відомостями підкомісії він ще й досі живе в Ню Йорку. Ця підкомісія вже довший час старається про те, щоб той совєтський дипломат виїхав із ЗДА тому, що намовляв колишніх совєтських громадян до повороту „на родіну".

Фльота дістає ракети для поборювання підводних човнів

Вашинґтон. — Представник фльоти повідомив, що нові нищильники дістають ракети, які з успіхом можуть поборювати ворожі атомові підводні човни. Ці ракети називаються „Віпон Ейбел", і вони мають покищо звичайний вибуховий матеріял, але пізніше їх можна буде перемінити на атомову зброю. Більшість із 30 американських нищильників мають вже ці ракети проти підводних човнів. Нищильники, маючи ці ракети, не мусять гнатися за ворожим підводним човном, тільки зможуть випустити на ворога ракету негайно після того, як спостережуть ворожу ціль.

Міні про непевне становище арґентинського робітництва

Буенос Айрес, Арґентина. Голова Американської Федерації Праці і Конґресу Індустрійних Організацій Джордж Міні виїхав до Арґентини, — щоб відбути наради з представниками, „демократичних робітничих організацій в справі поширення вільних робітничих спілок у світі". Після перших конференцій Міні заявив, що в Арґентині є „непевне становище робітничих спілок", і що арґентинський уряд знаходиться в тяжкій економічній ситуації. Разом із Міні виїхали до Арґентини: голова спілки Одягових Робітників Дейвид Дюбінски, голова спілки Нафтових Робітників — О. А. Найт і представник арґентинських робітників при АФП-КІО Серафіно Ромуальді.

СОВЄТСЬКИЙ КАТ СЄРОВ КЕРУЄ „ПАЦИФІКАЦІЄЮ" МАДЯРЩИНИ

Відень. — Ославлений голова совєтської „державної безпеки", себто зреформованої колишнього Че-Ка, потім НКВД, врешті МВД, генерал Іван А. Сєров, прибув до Мадярщини, щоб особисто керувати „пацифікаційною акцією" в тій країні, м. ін. масовими депортаціями мадярів. Кореспондент „НЙТаймсу" у Відні, МекКормек покликується на вірогідні інформації з Будапешту, що ген. Сєров прибув туди літаком з Москви в минулу неділю. Він дістав широкі уповноваження, які надають йому надрядну позицію над командантами всіх збройних сил на Мадярщині, як теж над мадярською уніформованою та тайною поліцією. Коли Сєров прибув літом ц. р. до Лондону приготовляти приїзд Хрущова і Булганіна, то англійська преса счинила була такий крик що він швидко від'їхав. Невідомо, яке істотне значення на Мадярщині має тепер командант совєтських військ у Будапешті, генерал Лащенко, який заявив делеґації мадярських письменників, що „ніхто не буде переслідуваний за участь в революції. Кримінальні елементи і ті, які брали участь у збройних діях після 10-го листопада будуть передані мадярським властям для суджєння їх за мадярськими законами. Інші арештовані будуть внєдовзі випущені на волю". Тим часом потверджуються вістки про вивоження мадярів, між іншим через Ужгород і Західню Україну вглиб СССР. Із перехідного табору вивезених з Мадярщини біля Ужгороду відіслано до Будапешту групу жінок і хворих та слабих, які й принесли авторитетні вістки про депортаційну акцію північним шляхом. Мадярський уряд, стараючись заспокоїти населення, повідомив через радіо, що „хвилюючі плітки про зникнення різних осіб треба пояснити масовою втечею людей за кордон". Тим часом політичні відносини на Мадярщині все ще неспокійні. В останній вівторок робітнича делеґація протестувала у прем'єра Яноша Кадара проти депортування членів „революційної робітничої ради" в Західній Мадярщині. Генеральний страйк на Мадярщині все ще триває, в деяких місцевостях цілком, в деяких частинно. Часопис професійних спілок „Непакарат" звернувся з відкритим запитом до уряду і мадярської амбасади в Москві, яку ціль мають часті відвідини колишнього мадярського диктатора Матіяша Ракоші в мадярській амбасаді в Москві, з ким саме у Будапешті він часто телефонічно розмовляє з Москви, чи він не видає приказів і чи не приготовляє собі і своїм колишнім співробітникам поворот до влади.

Молотов став міністром державної контролі в СССР

Москва. — Офіційно повідомлено в середу 21-го ц. м., що В'ячеслав Молотов, колишній совєтський прем'єр і довголітній міністер закордонних справ, став міністром державної контролі в СССР. Він прийшов на місце Васілія Жайворонкова, який в свою чергу став був наступником Всеволода Меркулова, розстріляного, як одного з найближчих співробітників Берії. Молотов перестав бути міністром закордонних справ в червні цього року, напередодні приїзду до Москви юґославського Тіта. Кілька днів тому повідомлено, що Молотову доручено загальну „опіку" над „совєтською культурою" незалежно від міністерства культури, що його очолює Ніколай Міхайлов. У західніх коментарях висловлюються суперечні погляди, чи це нове призначення означає скріплення впливів Молотова, відомого „сталініста". Він і досі був віце-прем'єром та одним із 11-х членів Президії ЦК компартії, отже найвищої олігархії „колективних диктаторів". Міністерство державної контролі має ніби радше надзірні бюджетові функції, дармащо раніше, як міністерство „державної інспекції", було зверхнім органом і тайної поліції. Молотов, якого правдиве призвище Скрябін, має тепер 66 років.

Шепілов нарікає на брак „Женевського духа"

Об'єднані Нації. — У дальшому ході генеральної дебати в четвер 22 листопада в Об'єднаних Націях совєтський міністер закордонних справ Димитрій Шепілов нарікав, що в міжнародних відносинах затратився „дух Женеви", але водночас сам виголосив типову большевицьку аґітаційну промову за зразком промов Вишинського чи Молотова. Він цинічно виправдував совєтську інтервенцію на Мадярщині потребою „рятувати" мадярський нарід перед „реакціонерами", які хотіли встановити на Мадярщині „реакційний уряд, що став би був сателітом імперіялістів Заходу". Повстання на Мадярщині та ізраїльський і англо-французький похід проти Єгипту, це були, мовляв, узгіднені „західніми імперіялістами" акції. Водночас він палко підтримував останній совєтський проєкт „роззброєння", а Америці закидав, що вона втримує коло 100 заморських баз. Йому відразу відповів американський представник Генрі Кебот Ладж, закинувши в цілому ряді пунктів чисту брехню.

Прем'єр Англії Іден захворів і виїхав на 3-тижневу відпустку

Лондон. — Англійський прем'єр Антоні Іден настільки перевтомлений, що йому грозить фізичне заломання. Спершу лікарі казали йому обмежити свою працю в уряді і він передав головування на раді міністрів лордові королівської печаті Р. А. Батлерові, залишившись надалі в своєму урядовому помешканні на Давнінґ ст. 10 у Лондоні, але в минулу середу, під натиском лікарів, виїхав з Лондону на повний відпочинок на острів Ямайку (Джамейку). Іден задумує залишитись там найменше три тижні — це найкоротший термін, що його приписали лікарі.

Шіснадцяту Олімпіяду в Мелборн відкрито в присутності понад 100,000 гостей і глядачів

Мелборн. — В четвер 22 листопада відкрито на олімпійських полях біля Мелборн в Австралії Шіснадцяту Спортову Олімпіяду. Відбулося це відкриття в присутності 103,000 глядачів і при співучасті 4,000 спортовців з 67 держав світу. Відкрив Олімпіяду короткою промовою князь Единбурґу, чоловік британської королеви Єлисавети II. Після нього промовляв голова організаційного комітету Вилфред Селвин Кент-Гюз і над площею олімпійських ігрищ вивішено Олімпійський прапор, що на протязі останніх чотирьох років перебував у Фінляндії. Після цього випущено в різні сторони світу згідно із стародавнім звичаєм тисячі голубів з повідомленням, що Олімпіяда відкрита.

60,000 МАДЯРІВ ВТЕКЛО ДО ЦЬОГО ЧАСУ ДО АВСТРІЇ

АВСТРІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКЛИКАЄ В ОН СВІТ ДО ДОПОМОГИ МАДЯРАМ. — КОНҐРЕСМЕН Ф. ВОЛТЕР, АВТОР ІМІҐРАЦІЙНОГО ЗАКОНУ, БАЧИВ, ЯК БОЛЬШЕВИКИ СТРІЛЯЮТЬ ДО ВТІКАЧІВ

Об'єднані Нації. — Австрія залита мадярськими втікачами. 12 реєстраційних пунктів для щораз нових хвтікачів і 63 табори переповнені, а не стає також готелів у цілій прикордонній смузі. До цього часу втекло з Мадярщини кругло 60,000 осіб, а це число буквально з кожним днем збільшується, не вважаючи на труднощі втечі. За останній вівторок і середу перейшло австрійський кордон понад 6,000 втікачів. Австрійське міністерство закордонних справ звернулось до всіх західніх країн з просьбою, щоб ті країни, які заявили свою готовість прийняти певне число втікачів, робили це негайно, без переведення бюрократичної процедури на терені Австрії, тільки перенісши її вже на терен власної країни. Австрійський міністер закордонних справ д-р Леопольд Фіґель, вперше появившись на трибуні Об'єднаних Націй, запевнив Генеральну Асамблею про повну невірність всяких сплїток, наче б з Австрії йшли були транспорти зброї для повстанців в Мадярщині. Він звернувся теж з палким закликом до всіх країн у світі прийти мадярським втікачам з негайною допомогою. У зв'язку з більшим напливом втікачів, як спершу рахувались були західні країни, вони побільшили число, що його готові прийняти. Хоча през. Айзенгавер обіцяв прийняти до ЗДА негайно 5,000 мадярських втікачів, проте конґресмен Франсіс Волтер, співавтор строгого іміґраційного закону, званого законом МекКаррена - Волтера, який прибув до Відня разом із головою Уряду Іміґрації і натуралізації, комішинером генералом Свінґом, заявив, що мабуть можна буде видати мадярським втікачам 12,000 до 17,000 віз, які залишились невикористані з закону РР-Акту, що виґасає з кінцем цього року. Названий конґресмен, який поїхав з ген. Свінґом і ще іншими високими американськими урядовцями над австро-мадярський кордон, бачив власними очима, як один втікач, що біг до австрійського кордону, — впав на кількасот стіп від нього від кулі совєтського вояка. „Це був жахливий приклад середньовічної брутальности" — заявив потім потрясений тією сценою конґресмен. Західні часописи повні описів драматичної втечі окремих мадярів, як також їхніх оповідань про відносини на Мадярщині. — До минулої середи переселено з Австрії на Захід 8,410 мадярських втікачів, з того 2,739 до Швайцарії, 1,863 до Швеції. Західня Німеччина заявила, що прийме 3,000 втікачів, покликаючись на факт, що досі ще від другої світової війни перебуває у Зах. Німеччині — 350,000 втікачів. Венезуеля прийме 1,500, Швеція загалом 3,000, Арґентина і Бразилія 6,000. ЗДА переслали вже 1,000,000 долярів на допомогу втікачам. Організацію тієї допомоги займається Міжурядовий Комітет для европейської міґрації з централею у Женеві.

Об'єднані Нації прийняли дві нові резолюції проти СССР у справі Мадярщини

Об'єднані Нації. — В середу 21-го ц. м. Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй прийняла дві нові резолюції в справі Мадярщини всупереч всім зусиллям СССР і його сателітної мадярської делеґації не допустити до них. Кубинська резолюція, яка таврувала СССР за порушення підписаної ним конвенції про народовбивство, пригадувала резолюції з 4 і 9 ц. м., що закликали до відкликання совєтських військ з Мадярщини, і жадала тепер негайного припинення акції депортування мадярів та повернення вже депортованих, перейшла 55 голосами „за" при 10-ох комуністичних державах „проти" і при 14ох, що стрималися. Водночас прийнято другу резолюцію, зголошену Індією, Цейлоном і Індонезією з поновним закликом до Мадярщини і СССР допустити обсерваторів ОН на Мадярщину. Ця резолюція перейшла 57 голосами „за" при 8 „проти" і 14, що стримались. Врешті третя резолюція в справі міжнародної допомоги Мадярщині та її втікачам перейшла 69 голосами „за" при 2-х „проти" (Мадярщина і Румунія) та 8, що стримались. Велику дипломатичну поразку Совєтів вбачається в тому, що резолюцію про допущення на Мадярщину обсерваторів ОН зголосили три „невтральні" азійські держави, з яких Індія раніше голосувала разом із Совітами проти такої самої резолюції, а дві — Цейлон і Індонезія стримались були від голосування. Великим ударом для престижу СССР став теж факт, що делеґації Польщі і Юґославії, які голосували „проти" кубинської резолюції з осудом СССР, в справі допущення обсерваторів на Мадярщину — стримались від голосування.

В СВІТІ

● **Єгипет** запротестував проти участи в „міжнародній поліції" Об'єднаних Націй військового відділу Канади, що має англійську уніформу, і військового відділу Пакістану з уваги на участь тієї держави в Баґдадському і Південно - Азійському пактах.

● **Поль Рамадіє,** французький міністер фінансів і колишній прем'єр, заявив, що брак нафти і ґазоліни найболючіше дасть себе відчути в Західній Европі у половині січня наступного року. Він передбачає, що промислові заклади Західньої Европи, які споживають ґазоліну, зменшать свою продукцію на 70%. Єдина користь від цього буде — Совєтам.

● **У Мелбурні, в Австралії,** з совєтского пароплава „Грузія", що привіз совєтських спортовців на Олімпійські ігрища, зникла стюардеса 34-річна Ніна Паранюк. Вона пішла до місцевого зоологічного парку, і там слід за нею пропав. Совєтський консулят і капітан „Грузії" звернулись офіційно до австралійської поліції за допомогою у відшуканні її. Ніна Паранюк не знає англійської мови.

● **Міжнародний Червоний Хрест** переводить зворот Єгиптові ранених єгипетських вояків, що попали в полон до Ізраїлю, та виміну полонених. Ізраїль передав Червоному Хрестові список 127 ранених, а Англія — 87 полонених єгипетських вояків.

● **У Швайцарії** спинено у вівторок вранці всі поїзди, автобуси і трамваї та припинено працю в усіх поштових урядах і банках — на три хвилини, на знак жалоби з приводу кривавої масакри, переведеної большевиками на Мадярщині.

● **Три мадярські революційні** діячі, втекли на Захід, обвинувачують мюнхенську радіовисильню „Вільна Европа" у тому, що вона переборщувала перші відомості з Мадярщини і „говорила більше, як правду". Керівництво радіовисильні заперечує цьому і каже, що кожний може перевірити тексти проголошуваних нею передач.

● **У Токіо** невідомий злочинець забив 84-річну Суму МаруKі, яка мавши вже 78 років, навчилася від свого сина та невістки малювати і викликала подив своїми картинами на публічній виставці 5 років тому. Вона жила скромно і впала жертвою, мабуть, якогось волоцюги.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street. Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	6.50	Six Months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Рукописи редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НАША ГОТОВІСТЬ

В останніх тижнях, у зв'язку з подіями на Близькому Сході, в Польщі і на Мадярщині, світ і ми з ним переживаємо особливо гостро почуття непевности. Світ бо сьогодні — це справді велика бочка пороху, що може кожної хвилини вибухнути, дармащо всі того вибуху бояться, не хочуть його і намагаються триматись з вогнем здалека. В такій ситуації, в якій перебуває світ, треба рахуватись з усякими можливостями, що можуть заіснувати із, здавалося б, ні від кого незалежних причин, прямо самі від себе. І тому всі країни і всі народи намагаються вдержувати постійну готовість саме на такі „всілякі випадки".

Багато повчальних прикладів і переконливих арґументів можна навести на це твердження саме з останніх подій в Єгипті і на Мадярщині. Вистачить згадати, що в той час американська авіяція була в поготівлі 24 години на добу, хоч як далеко Америка від усіх тих загроз та небезпек.

Очевидно, що в ситуації „всіляких можливостей" постійна готовість зобов'язує не тільки країни і народи, але й поодинокі національні групи і навіть поодиноких людей. Тим самим можна говорити й про вимогу готовости такої групи, як наша американсько-українська спільнота та українська еміграція взагалі. Справді можна говорити тільки про вимогу готовости, бо коли мова про саму готовість, то в нас вона більше, ніж під знаком запиту. Це тим сумніше, що ми так завзято деклямуємо про нашу готовість допомогти українському народові в його боротьбі за волю, на наших академіях навіть співаємо, що за ту свободу готові покласти тіло і душу, хоч дійсність доказує, що ми часто вагаємось покласти на ту ціль навіть кілька долярів.

Криза в Єгипті і події на Мадярщині легко могли перетворитись у нову світову завірюху, яка у відповідних обставинах могла б стати і тим „слушним часом" для здобуття української волі. Ми бачили, що на таку можливість готові були українські вояки совєтської армії, які перейшли на бік мадярських повстанців і обернули свою зброю проти комуно-московських гнобителів. Ми бачимо це і з недавно одержаної вістки, що аж 64 старшин і вояків українців із совєтської армії мали скористати з нагоди і перейти до Австрії, а один із провідників мадярського повстання у своїх свідченнях перед компетентними західніми властями виразно підкреслював, що українські вояки совєтської армії прилучувались до мадярських повстанців, при чому про поведінку українців і про їх допомогу говорив він з найбільшим признанням.

Що може цим справді героїчним подвигам українців за залізною заслоною протиставити українська еміграція, зокрема американсько-українська спільнота? Саме тоді, як ці грізні події відбувались, УНРада в Німеччині займалась своєю внутрішньою кризою, а УККомітет в Ню Йорку навряд чи мав у своїй касі стільки грошей, щоб у потребі, скажімо, оплатити одну сторінку в репрезентативній американській газеті на заклик в справі українського визволення.

Чи є це наша готовість? Припустімо, що сталося нещастя і суезько-мадярська криза справді перетворилась у нову світову війну, або, припустімо, що мадярські події повторились в Україні. Аж страшно подумати, до якої міри застали б вони нас неприготованими. А в сьогоднішніх обставинах це є речі цілком можливі! З цим рахуються всі країни і народи, всі мають готові мобілізаційні пляни, всі мають, у межах своїх спроможностей, оборонні засоби. І знову аж страшно подумати, що в нас треба було б усе імпровізувати, треба було б ліпити все нашвидкуруч, треба було б десь з-під якоїсь землі добувати фонди, треба було б знову йти за трагічним у нашій історії „якось то буде".

Над усіми цими справами повинен негайно і основно застановитись наш провід і наш загал. Останні бо події переконують, що політична зима в кожній хвилині може застати нас без чобіт, або нова і велика пожежа — без відра води. Останні події — це грізна для нас усіх пересторога, це наче таємничою рукою написане біблійне „мене, текель, фарес", щоб ми не легковажили собі теперішньої ситуації, щоб не витрачали часу на всілякі внутрішні суперечності і щоб ані на хвилину не відкладали того, що необхідно зробити для нашої готовости на той „всілякий випадок", коли історія може поставити нас перед останнім і рішальним іспитом: дати наш вклад у змагання українського народу до національної волі і державної незалежности, дати наш вклад в успішне завершення тих змагань.

МОДЕРНИЙ РЕСПУБЛІКАНІЗМ

На своїй першій пресовій конференції після виборів — през. Айзенгавер заповів, що він займеться ближче формулуванням тієї програми, яку схопив терміном „модерного республіканізму". Айзенгавер переконаний, що свою особисту перемогу у виборах він завдячує своїй політиці, яка відповідає бажанням народу. Зате американські виборці не вибрали республіканського Конґресу, не з'ясувавши собі ще як слід отого „модерного" характеру теперішньої Республіканської партії. І ось власне Президент ставить собі за ціль переконати американські маси, що не тільки він, Д. Д. Айзенгавер, є речником модерного республіканізму, але й вся Республіканська партія визнає таку саму політичну філософію та переводить її в практиці. Він відмовився приписати свою виборчу перемогу виключно популярності своєї особи, не тільки з скромности, а й з реально - політичної аналізи цифрових виборчих вислідів. Бо, дійсно, теперішня більшість, що її дістав Д. Д Айзенгавер, перевищувала кругло на 4 мільйони більшість з 1952 року. Отож сам Айзенгавер пояснює збільшення своєї популярности — апробатою виборцями його політики.

Такий істотний зміст заяви Президента. Цікаво, що цей його погляд знаходить посереднє потвердження в аналізі, яку переводять чільні американські публіцисти у відношенні до причин прогри Адлея Стівенсона та вигри Демократичної партії при здобуванні Конґресу. Так, напр., відомий коментатор „Н. П. Таймсу", Артур Крок, звертає увагу, що Адлей Стівенсон, застосувавши у 1952 і 1956 рр. власні методи виборчої кампанії, які полягали головно в неґативному відношенні до програми Айзенгавера, — два рази програв. Зате Демократична партія, очолювана в Конґресі конґресменом Семом Рейнбурном і сенатором Линдоном Джонсоном, двічі виграла. Політична ж філософія обох тих передових демократичних діячів надзвичайно близька філософії Айзенгавера, а їхня тактика полягала в принципі льояльної співпраці з Айзенгавером, конструктивній критиці та підході до всіх справ з становища інтересів нації, а не партії.

Таким чином „модерний республіканізм" дуже наближений до „консервативного демократизму". Д. Д. Айзенгавер, як виходить з згаданої на вступі його заяви, вважає, що він, як голова Республіканської партії, повинен більше займатися партійною політикою. Треба, щоб, опершись на діяльності республіканського уряду і республіканської меншини в Конґресі у найближчих двох роках, Республіканська партія могла вже у 1958-му році; при доповнюючих виборах до Конґресу, боротися за конґресові мандати з більшим, як досі, успіхом. Конкретно, це значить, що Президент буде ще більший натиск класти на законодавство по лінії „лівіший від ортодоксального республіканізму", кажучи фразеологією американської публіцистики. Цей „ортодоксальний" чи „традиційний" республіканізм, що його персоніфікував був покійний сенатор Роберт Тефт, має ще своїх прихильників у Сенаті в особах сенаторів Джозефа МекКарті, Вільяма Дженнера чи Стайлеса Бриджеса, але той „чистий" республіканізм затратив уже — твердять американські політичні аналітики — свою первісну програмову гостроту і свою силу всередині Республіканської партії. Одні колишні носії того право - консервативного напрямку втратили частинно свою колишню велику популярність (як, напр., сен. МекКарті), інші еволюціонували в сторону лібералізму (як сен. В. Новленд чи віце - президент Ричард Ніксон). Отож і на внутрішньопартійному терені през. Айзенгавер матиме тепер куди легше завдання, ніж чотири роки тому.

В суті справ „новий", чи „модерний" республіканізм проявився найбільше в ділянці громадянських прав, зокрема у проблемі расової рівности. По лінії лібералізму розвивається республіканська програма в справі охорони рідної промислової продукції високими імпортовими митами. Хоч робітничий закон Тефта — Гартлі залишився ще без зміни, проте у практиці республіканська адміністрація радше сприяла заходам юній у переговорах з автомобільним, сталевим і вугільним промислами про таку поправу умов праці, яка становить найбільший успіх робітничого руху. Сподіваються, що тепер Президент настоюватиме і на формальній зміні названого закону, згідно з своєю обітницею ще за попередніх виборів. Так само сподіваються, що уряд Д. Д. Айзенгавера зголосить новий широкий проєкт шкільного будівництва і що знову вирине справа загального забезпечення проти недуг. До цього часу консервативні кола в Конґресі — в обох партіях — покликаючись на лікарський світ, були проти т. зв. соціялізації медицини, себто наслідування европейських країн із їхніми державними касами хворих. Однак мабуть недалекий вже час, коли забезпечення проти недуг буде наближене до системи забезпечення від безробіття чи старости, і в практиці працюючі люди матимуть легші можливості лікуватися, особливо, коли йде про лікування шпитальне. Модерний республіканізм охоплює теж проблему іміграції, отож і тут є кращі вигляди на облегшення існуючого закону МекКаррена — Волтера та доповнення PPАкту, що вигасає з кінцем цього року. Боротьба з небезпекою інфляції покриватиметься з ліберальними заходами уряду, бо — у практиці — змагатиме до зупинення процесу звишкування цін на предмети щоденного вжитку. Вся ділянка закордонної політики залишається надалі фактично двопартійна.

Авторитетне світло на задуми адміністрації Айзенгавера в його другій каденції кине інавґураційна промова Президента і його послання про Стан Унії. Хоч у персональному складі уряду не заповідається великих змін, проте, цікаво, що в часописних комбінаціях згадується майже виключно прізвища таких республіканських діячів, що мали б ввійти до уряду, які відомі з свого ліберального, „модерного" світогляду: губернатор Християн Гертер, амбасадор в ОН Генрі Кебот Ладж, мол., губернатор Томас Дюї чи теперішній секретар летунства Доналд А. Кворлес. До того самого крила буцімто належить і новопризначений голова Ради економічних дорадників, на місце проф. Артура Ф. Бириса, д-р Реймунд Солнієр, банковий фахівець. Очевидно, що не теорія, а практика викаже щойно цілком пророчисто, як виглядає проголошений президентом Айзенгавером модерний республіканізм.

АРАБСЬКА НАФТА ПОТРЕБУЄ ЕВРОПЕЙСЬКОГО РИНКУ

Суезька криза на перший погляд виглядає як чисто політична проблема, і в цій площині про неї щоденно пишуть часописи. Але на розв'язання цієї кризи вирішний вплив матиме нафта арабських країн. Нафта — це головне джерело багатства арабських держав, які підтримують Єгипет в його боротьбі проти Ізраїлю, Англії й Франції. Проте, це арабське „плинне золото" є безвартісне без великих европейських ринків. І тому секретар внутрішніх справ Фред А. Сітон слушно твердив на зборах Американського Нафтового Інституту в Шикаґо, що саме ота спільність інтересів (Европа потребує арабської нафти, а арабські держави — европейських ринків) дає надію на замирення на Середньому Сході.

Для Західньої Европи середньо - східня нафта є життєво - конечною, — сказав Сітон. А ЗДА добре знають із частого і гіркого досвіду, що обниження економічної активности в Західній Европі шкідливо впливає на економіку ЗДА і Канади. Знаючи про те, що без арабської нафти Західній Европі загрожує економічна катастрофа, представники ЗДА мусять діяти в тому напрямі, щоб на Середньому Сході настав мир, і щоб не було перерви у видобуванні та транспорті нафти.

Арабські країни також не можуть собі дозволити, щоб найбільше джерело їхніх прибутків довший час не було використовуване. Стримуючи продаж нафтових продуктів, арабські держави, які підтримують політичні домагання Єгипту, неминуче спричиняють у себе економічну кризу, внаслідок якої і так низька життєва стопа їх населення ще більше обнизиться.

Перед другою світовою війною европейські країни три чверті свого запотребування на нафту задовольняли в державах Західньої Півкулі. Тоді і ЗДА були чистим експортером нафти. Але тепер ситуація змінилася, і ЗДА імпортують нафту, бо тут щораз важче знайти нові нафтові поля, а в додатку продукція нафтової ропи коштує дорожче, як за кордоном.

Перед початком Суезької кризи уряди арабських країн річно діставали більше як більйон долярів податку від нафтових операцій. Крім того, сотки мільйонів долярів залишилася в арабських державах як платні працівникам і робітникам в нафтовому промислі. В деяких арабських державах майже весь бюджет будовано на нафті. І так, маленька держава шаха Куваїту минулого року 97 відсотків всього бюджету, (189,000,000 долярів) будувала на прибутках з нафти. Савді Арабія — 71 відсоток всього бюджету (258,100,000 долярів), а Ірак — 54 відсотки всього бюджету (169,200,000 долярів). Іран мав менші прибутки з нафти, бо його продукція ще не дійшла до нормальної, після націоналізаційних спроб колишнього прем'єра Моссадека. Але й там аж 40 відсотків державних прибутків (98,000,000 долярів) — це податки від нафти.

В арабських державах денно видобувають 3,600,000 бочок нафти, а для домашнього вжитку потрібно тільки 5 відсотків із цієї продукції. На такому високому рівні видобуток нафти можуть поставити тільки закордонні компанії, які, крім того, дестилюють нафтову ропу та експортують закодон. Експорт відбувається при допомозі нафтоналивних кораблів, які пливуть до Европи з Перської затоки через Суезький канал. Помпується нафтову ропу при допомозі нафтопроводів із Іраку до узбережжя Середземного моря. Тепер Суезький канал закрито, а нафтопровід перервано, внаслідок чого треба майже на половину зменшити видобуток нафтової ропи, бо її приходиться транспортувати з Перської затоки довкола Африки.

Фльота нафтоналивних кораблів спроможна транспортувати довкола Африки тільки 800,000 бочок денно, а через Суез денний транспорт становив 1,500,000 бочок. Зменшення експорту матиме вплив на зменшення бюджетів арабських держав. Чисто господарський інтерес арабських держав, в тому числі й самого Єгипту, вимагає якнайскорішого відкриття Суезького каналу та негайного урухомлення нафтового проводу в Іраку.

Арабські держави потребують чимраз більшого збуту нафти ще й тому, що вони почали здійснювати деякі проєкти (наводнювання, електрівні), рахуючи на збільшення нафтової продукції. А збільшити цю продукцію і подбати про експорт нафтових продуктів можуть тільки нафтові компанії вільного світу, які мають потрібну кількість рафінерій, транспортових засобів і ринків збуту.

Самі арабські країни не можуть збільшити видобування нафти. Іран пробував це робити, але внаслідок того його нафтова продукція не збільшилася, а впала більш як на половину, і іранські ринки збуту захопили інші арабські держави. СССР під'юджує уряди арабських держав до виступів проти Заходу, але комуністичні ватажки з Москви дбають не про добро арабів, а тільки про те, щоб пошкодити країнам вільного світу, навіть коштом арабських держав, яким нібито допомагають.

Коли б нафтові терени частинно або в цілому дісталися під контролю Кремлю, який не має достатньої кількости кораблів, щоб вивозити продукцію арабської нафти, то це було б катастрофою для економіки арабських країн. Про це знають, мабуть, і уряди арабських держав, і тому не дуже то слухають підшептів із Москви. А втім, Москва, якби й мала кораблі, могла б вивозити нафту тільки до країн своїх сателітів, які її стільки не потребують. СССР і його сателіти самі експортують денно по 100,000 бочок нафти то таких держав як Швеція, Фінляндія, Греція, Ізраїль, Ісляндія і Єгипет.

Коротко: Західньо - европейські, держави потребують арабської нафти, вони можуть збільшити її продукцію і піднести її експорт. Арабські держави не можуть самі використовувати своїх підземних багатств і не мають що з ними робити, коли европейські ринки для них закриті. Все це дозволяє надіятися, що совєтська гра в Суезькій кризі не матиме успіху, і що переможе становище уряду ЗДА, який був за те, щоб не загострювати справи Суезу, бо всяке загострення політичної ситуації може вийти тільки в користь кремлівських диктаторів, які кричать про мир, але постійно думають про те, щоб запанувати над світом. Вони вже використали єгипетську кризу і укріплюються на Мадярщині.

Вільний світ мусить іти одним фронтом проти комуністичної загрози.

Михайло Садовський, генерал-хорунжий
Армії Української Народної Республіки

359 БЕЗСМЕРТНИХ

(3)

Впала різка команда: „Вогонь!" Але червоні кулеметчики розгубилися. Тоді комісари почали стріляти самі з револьверів. Це підбадьорило кулеметчиків і... почалося пекло. Спів гимну почав затихати, хоч все ж не припинявся...

На тлі туркоту кулеметів, стогону ранених, московської лайки червоних комісарів і чекістів раптом громом пролунали слова славного і безстрашного підполковника Військового Міністерства УНР Митрофана Кузьменка: „Катуйте кати! Народе український, слухай голосу своїх вірних синів! Ти колись віддячиш їм за нас. Хай живе..." — і хоч голос підполковника Кузьменка на цьому обірвала люта смерть, однак знають і вороги, і друзі, якого слова не докінчив цей безстрашний старшина. Підхопив слова ці вітер і поніс, як безсмертну леґенду, по широких просторах нашої землі.

Затих спів. Чути лише стогін і передсмертне харчання. Червоноармійці в поспіху засипають ще живі, скривавлені свої жертви. Починає падати рясний лапатий сніг. Раптом із могили вискакує козак Артем Голуб і тікає. За ним гонять червоні, щоб добити, та не дають зігнані селяни, бо ж „він вже з того світу", — кажуть.

Могилу-голготу все далі білим покривалом вкриває сніг, білістю своєю символізуючи непорочність великої — за Нарід свій і Державність України — жертви! Чекісти брутально розганяють зігнаний ними народ...

⁂

Ось так скінчився рейд в Україну тодішньої УПА, що в нашій новітній історії одержав назву: Другий Зимовий Похід.

Хоч цей похід і не вдався, і весь задум скінчився трагічно, це аж ніяк не зменшує історичного значення Базару.

Базар своєю воєнною дією завершив реґулярну війну армії УНР, залишаючи черговим поколінням великий заповіт. „Це й з вашої смерти, герої Базару, зродилося наше безсмертя!" — каже в своєму прекрасному вірші Леонид Полтава. 359 Безсмертних — це горстка великої славної героїчної української армії УНР, гаслом якої завжди було, є і буде наполеонівське: „Гвардія вмирає, але не здається!"

Кінець Листопадового Походу для нас — трагічний. Але є трагедії й поразки, що, всупереч формальній логіці, стають для народу великими перемогами. Є трагедії й воєнні поразки нації, які започатковують найвищу консолідацію, монолітність, героїзм і організованість нації. Є поразки й трагедії, що через них народ з аморфної, роз'єднаної й пасивної маси стає справжньою нацією, стає монолітом. І ось саме з цього погляду національна наша трагедія, що сталася 21 листопада 1921 року під містечком Базар на Волині, має епохальне значення.

„Спіть мирно, наші найдорожчі. Щасливо сніть про волю й долю Вітчини", за яку Ви кров свою святу пролляли. Прийде бо час, — а він вже недалекий, — коли сповниться Ваша мрія. І тоді по Ваших кривавих слідах прийдемо ми на святу могилу Вашу, щоб на ній духом Вашим лицарським мечі свої новітнії святити! „Пам'ятаймо, — писала в 1948 році на скитальщині „Українська Трибуна", — що теперішня Українська Повстанська Армія не була б можлива, коли б не існувало Крутянських Героїв та Безсмертних з-під Базару".

ВЖЕ ПРОЛЕТІЛИ...

Вже пролетіли сірі гуси
На тихі води Білоруси,
Понад Дніпром,
Понад ярами,
Над безконечними степами,
Що мерехтливі вдалині
Тривожать серце знов мені.

Степи, степи,
Степи кохані —
Мої літа далекі, ранні,
І перша пісня материна,
Дитинства бистрая година,
Юнацькі радощі й жалі,
І праці перші вчителі.

Хай скроні вкриті сивиною,
А ви — як молодість зі мною,
Степи мої — у всім житті,
Як добра пісня у путі,
Як рідний друг,
Як рідний брат,
Як правда батьківських порад.

Степи, степи,
Ви скрізь зі мною,
А голубінь дихне весною
Крізь дальню даль,
За сто доріг —
І я ступаю за поріг,
До вас верстаю, вкотре, шлях,
Бо серце там —
В степах, степах.

МИК. НАГНИБІДА

В. Гайдарівський

ЩЕ ОДНО КОХАННЯ

Повість

(29)

Безпальченкові в голові гуділи комарі, і тарілки на столі, здавалося, рухались, як черепахи.

— „Не витримаю... оскандалюся", — непокоїла його думка.

Та директор витер серветкою масні губи й розчервоніле мокре обличчя і запитав, чи не відпочити їм. Гість радо погодився.

— Люблю по горілці поїсти, — запалюючи цигарку, признався Курдюк. — А коли задовольниш тіло, тоді приємно й погомоніти. Мене люди не знають, Павле Мартиновичу. Вважають за злого й безсердечного. А я ж зовсім не такий. Правда, інколи мушу бути суворим і жорстоким, як того вимагають обставини. Але мені притаманні риси зовсім інші. Я люблю людей, як батько дітей своїх...

— „Як вовк кобилу", — подумав Безпальченко, шанобливо дивлячись в очі господареві.

— Мені жаль тих, хто зазнає кривди. Хочеться їм зробити приємність, обігріти їх добротою свого серця...

— „Залишити від кобили хвіст на гриву", — слухаючи, по-своєму тлумачив директорові слова Безпальченко.

— Ви оце слухаєте, Павле Мартиновичу, і певно думаєте: „Кажи комусь другому, а не мені. А хто ж запропонував сувору догану людині, яка варта не кари, а нагороди? Чи не той самий, що сам себе хвалить?" Так, той самий. Та коли б вам були відомі деякі мотиви, що спонукали мене до цього, то ви б зрозуміли й цілком виправдали мене в своїх думках.

— Я не осуджую вас, Стефане Гнатовичу, — мовив Безпальченко.

— Не зважаючи ні на що?

— Так!

— І це ви щиро говорите?

— Цілком.

— Неправда! Ви минулого забути не можете! — заперечував Курдюк.

— Я минулим не переймаюся, — спокійно відповів Безпальченко.

— А чому, чому, мене цікавить? — гаряче питав директор.

— Маю передчуття, що від зазнаних прикрощів мені поведеться на краще.

— Не може бути! — вирвався у директора поклик здивування. — Тут пахне містикою, а ви ж матеріяліст.

— Так, я не містик, а матеріяліст, діялектик і психолог.

— А коли так, то чому ж ви можете після записаної у ваших партійних документах суворої догани чекати чогось доброго?

Сіре обличчя Безпальченка раптом зашарілося.

— Як щирість, то щирість! — вигукнув він рішуче. — Ви, Стефане Гнатовичу, вважаєте, що вас не розуміють. І ви, пробачте, помиляєтеся. Я вас, як мало хто, розумію. Ви належите до категорії людей, які вміють карати, вміють і милувати. З вашої ініціятиви мене скривджено, з вашої легкої руки все й поладнається. Тому я не оскаржував рішення бюра. Навіщо? Я маю надію на краще майбутнє, а воно ґрунтується на непохитній вірі у вас...

Директор уважно слухав і від приємности усміхався, але жадному слову не вірив.

— „Залицяється і хоче лестощами підкупити, бестія", — думав він про Безпальченка. Але, як тільки гість кінчив говорити, директор зірвався з крісла, розчулено обняв його і вліпив у сухе обличчя кілька дзвінких поцілунків.

— Павле Мартиновичу, — захлинаючись захопленням, мовив Курдюк, — у вас геніяльна голова! Ви людей бачите наскрізь. Я дивуюсь вашій прозірливості! Ви вмієте розгадувати чужі думки. На ствердження ваших міркувань признаюсь, що хочу дати вам іншу посаду. До бісової матері горшки і юшки. Призначаю вас на директора нашого приміського господарства. Віднині ви — господар мастку. Користайтеся благами — ви того достойні!

Від радости Безпальченкові сперло дихання, а в очах заблищали сльози.

— А за догану не турбуйтесь! — остаточно приголомшував гостя Курдюк. — Ви будете чистий, мов кришталь. Випиймо ж за майбутні ваші успіхи!

Задзвеніли весело чарки. Уперше від горілки Безпальченко відчув приємність. Чому ж не веселитися, як надійшов радісний час! Він — директор! Має владу, силу, гроші, простір, незалежність. Курдюк над ним здійснюватиме лише загальне керівництво. Безпальченко вже уявляв себе в особовому авті, що є до його послуг. Він роз'їздить по ланах, перевіряє, як працюють робітники, і дає вказівки бригадирам. Авто котиться далі. Ось уже городня дільниця. Дівчата вкладають у скриньки м'ясисті соковиті помідори. Інші ходять по грядках і вибирають серед густої огудини огірки.

— Краще вибирайте, щоб не застарювалися на жовтяки. — каже їм директор господарства. — Робітник хоче з'їсти молодого огірка, смачного...

Потім авто під'їздить під будинок міського партійного комітету. Сміливо заходить він до секретаря. Там зустрічається з провідниками району й міста. З ним тепло вітаються, розпитують, як посуваються у нього господарські справи. Безпальченко серед них — своя людина. Не якийсь низовий активіст, помітний тільки серед заводської маси, а працівник районового маштабу. Підвищення, вичікуване і вимріюване роками, почалося. І як не радіти, як не бути вдячним своєму доброчинцеві! Дивне діло, він від нових чарок не п'яніє, думки пливуть світлі і чисті, мов джерельна вода. Лише не слухаються ноги, лежать під столом, як колоди. Та Безпальченко танцювати й не збирався. Він може висловити свої почуття сидячи.

— Ви до мене проявили багато доброти, Стефане Гнатовичу, — розчулено, тримаючи в руці чарку, мовив він. — А я ж маю перед вами сумління нечисте...

— То завжди так, — згоджуючись, похитав обважнілою головою директор. — Я людям зичу добра, а вони мені — зла...

— Пробачте, Стефане Гнатовичу, — попросив Безпальченко. — Повівся я необдумано. Хіба ж я знав! Приходить якийсь робітник, про якого я не чув, якого не бачив, і просить віддати йому мою єдину втіху, мою любу доньку, Катю. Я тоді категорично відмовив. А тепер передумав. Нехай одружуються і живуть собі щасливо...

— Якщо передумали, то хай живуть, — погодився директор, і з цієї нагоди спорожнив чарку.

— Хай живуть! — вигукнув за ним Безпальченко і теж випив.

— Хай живуть! — повторив Курдюк, кинувши до рота щось із тарілки. — Та при чому ж тут ваше сумління і я?

— Хе! — багатозначно усміхнувся гість. — Наче й справді не здогадуєтесь. То ж ваш небіж, Копа, хоче одружитися з моєю донькою...

У ЛЬВОВІ ПОМЕР ПРОФ. Д-Р РОМАН ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

Все частіше доходять до нас тривожні вісті про смерть наших передових громадян - науковців. В останніх часах мали ми кілька таких вістей зі Львова. Між ними про дуже болючу втрату людини такої міри, як д-р Роман Цегельський, що до кінця свого життя працював на становищі професора та помер наслідком випадку дня 3 жовтня 1956. Похорон відбувся 6 жовтня на Личаківське кладовище при великому опроводі львівської громади.

Він народився 12 липня 1882 р. в Кам'янці Струміловій в домі о. каноніка й шамбеляна Михайла, відомого патріота й провідника. Вчився у Львові в академічній гімназії та студіював математику, фізику й хемію на філософічному факультеті львівського, празького (в часі сецесії) та черновецького університету, де склав іспит на вчителя середніх шкіл в 1904 р. Трохи пізніше осягнув докторат філософії та приготовлявся до габілітації у плянованому університеті в Станиславові, працюючи в ляборторії над проблемами експериментальної фізики, що згодом стала предметом його викладів в українському тайному університеті, на вищих учительських курсах, в польському державному педагогіюмі, в педагогічному інституті та в університеті ім. .І Франка у Львові.

Крім наукової праці, він присвятив своє життя вихованню добрих методиків, учителів реальних предметів, навчаючи довгі роки в учит. семінаріях в Чернівцях, в III державній дівочій семінарії у Львові, на вакаційних учительських курсах і методичних конференціях.

Всюди виявляв він високу гуманність і сердечну зичливість для своїх вихованків, чи як директор реальної школи в Тернополі, чи як управитель учительської семінарії у Львові, чи врешті при багатьох матурах у приватних гімназіях Рідної Школи, на яких бував предсідником, визначеним владою, чи як іспитуватель при надзвичайних кваліфікаційних іспитах для вчителів. У досвіднім кабінеті і серед молоді, а далі на становищі секретаря Виділу Наукового Т-ва ім. Шевченка та „Учительської Громади" визначився надзвичайно точною і творчою працею.

Він мусів з'єднати собі авдиторію і в особливий спосіб передавав їй здобуті таємниці природи, а щоб розкрити й утривалити їх суть, писав підручники для середніх шкіл, як напр. „Основи хемії", „Аритметика", як також наукові праці про проблеми фізики, відкриття проф. І. Пулюя, і численні статті популярного характеру з тієї ділянки.

Цілі покоління молодих учителів і дослідників завдячують йому не тільки ґрунтовне знання тих предметів, але також методу найкращого передавання їх учням. Бо д-р Цегельський був на Україні одним з основників ляборторійного навчання і модерної методи праці під керуванням учителя. Хто мав нагоду бачити його особливий підхід до науки реальних предметів та спостерігати успіхи його, той пам'ятає добре його навчальне мистецтво, що проявлялося в зацікавлених студентів та в радощах досвідчання. Він не раз повторював на наукових конференціях ці слова: „Учня треба зацікавити предметом та дати йому змогу самому працювати в ляборторії і радіти з успіхів власної праці."

В громадському й товариському житті він був завжди милим і цікавим розмовником та оповідачем, а проблеми суспільного життя були йому добре знані. Це не був кабінетний учений, що відгороджується муром від сучасности і працює тільки у своєму світі, а був то енергійний суспільний діяч і популяризатор абстрактних знань у слові й письмі. Завжди цікавився злободенними справами та вмів писати й говорити про них критично. В родині був незрівняним і всіми любленим вихованком. Тому й пам'ять про нього залишиться навіки в душах цілої української громади.

Д-р К. Кисілевський.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Йонкерс, Н. Й.

Приклад громадської жертвенности.

Цьогорічний базар парафії св. Михаїла завдяки зрозумінню та жертвенності нашої громади і добрій підготовці, приніс чистий прибуток у сумі понад $11,000, які є дуже потрібні для викінчення конвенту та сплати довгів нової школи.

З посвятою працювали і базаровий комітет з п. Джуліяно, як головою, і церковний комітет з п. Петриком, як головою, церковні та світські організації — під проводом наших душпастирів о. дек. Клоса та о. сотр. Огірка.

Згадати треба в першій мірі, що п. Анна Копко з сином п. Франком подарували вигране авто „Форд 1957" для услуг та потреб парафії. Також п. В. Ковальчик, власник похоронного заведення у Йонкерс, виграний холодільник подарував для устаткування Конвенту Сестер Василіянок, посвячення якого довершить Владика Кир Амвросій 22 листопада ц. р.

Листопадове Свято та XIV-та Річниця Повстання УПА.

В неділю 11 листопада наша громада відсвяткувала згадані річниці академією в шкільній авдиторії. Підготовкою цієї академії зайнялися Т-во б. Вояків УПА, ООЧСУ та СУМА.

В програму ввійшли: американський гимн — у виконанні хористок - проф. Левицького, вступне слово п. Сидора, доповідь про листопадові події м-ра Черевка, доповідь д-ра П. Мірчука з Филаделфії про чин УПА. В концертовій частині були виступи Хору Бандуристів проф. Левицького, деклямації панни Л. Гель, п. Сеньковича, рецитація пп. Щура, Ревака та Д. Глушка. Закінчено академію відспіванням українського гимну.

Заля була заповнена більш молодшою публікою, а старша щось не дописала.

Джерзі Сити, Н. Дж.

Франкові Роковини.

В жовтні б. р. відбулася у великій залі Публічної Школи ч. 16 в Джерзі Сити заходами Українського Конґресового Комітету — Відділ в Джерзі Сити, Н. Дж., Академія з нагоди сторіччя з дня народин великого сина України Івана Франка. Програма академії складалася: з святочної промови проф. Е. Ясіновського, баритонового соля, відомого опер. співака О. Стецури, деклямації пластунки Л. Підгорецької, виступу чоловічого хору ООЧСУ з Вайону під управою проф. М. Кормелюка та оркестри СУМА з Джерзі Сити під управою проф. Мамуса. Академія пройшла з повним успіхом.

Н. Н.

Денвер, Колорадо

Демонстрація проти совєтських обсерваторів.

Українсько - Американська Громада в Денвері, що виконує тут функції Відділу УККА, при співпраці місцевого членства української греко - католицької парохії зорганізувала та перевела дуже успішну демонстрацію проти приїзду до Денверу совєтських „обсерваторів" амер. виборчої акції. Сама демонстрація відбулася в дні 31-го жовтня 1956 о год. 8.15 вечором на головному залізничому двірці в Денвері, куди приїхали совєтські обсерватори поїздом з Каліфорнії. Демонстрація ця була великою несподіванкою для цих американських кругів, які організували були приїзд большевицьких „гостей". Місце і час приїзду обсерваторів були держані до останнього дня в повній тайні так, що навіть редактори найбільших американських часописів в Денвері не знали про це до останнього дня. Все ж, наша громада зуміла довідатись про це на три дні раніше. Виготовлено декілька транспарентів з відповідними написами та зредаґовано під час самої демонстрації разом з естетично виданою інформацією про Україну (Фектс ебавт Юкрейн). Про замірену демонстрацію повідомлено заздалегідь оба американські щоденники та дві телевізійні стації в Денвері і всі вони вислали своїх репортерів на залізничий двірець. Крім цього запрошено до демонстрації латишів, зорганізованих у латиськім Клюбі, з яким українська громада віддавна вдержує приязні зв'язки. Крім латишів і поляків немає в Денвері інших більших національних груп. В демонстрації взяло участь також і кілька осіб від інших українських організацій в Денвері, яких укр. амер. громада заздалегідь повідомила. Український Клюб виготовив кілька листів до провідних амер. політиків, включаючи губернатора Колорадо, та республіканський й демократичний комітети. Деякі місця з отого листа губернатор Джансон передав до часопису „Денвер Пост".

В означеній годині зібралося на двірці кількадесять українців та латишів. Тому, що поїзд спізнився на одну годину, учасники демонстрації перейшли з транспарентами по всьому двірці, роздаючи летючки та всюди викликаючи прихильні коментарі прилявних. Американські репортери поробили багато знимок. В міжчасі одна радіова стація перевела на двірці інтерв'ю з представниками Укр. Амер. Громади та латиського клюбу, подаючи це інтерв'ю через радіо. Коли над'їхав поїзд, то одна група демонстрантів з транспарентами і летючками зустрінула большевиків при самому поїзді, а головна група з транспарентами уставилася у вихідному тунелі, де совєтські обсерватори мусіли перейти попід високо піднесені транспаренти. Тут їх „гаряче" привітано окликами і свистами та відпроваджено в цей спосіб до авт. Приїхавших охороняла поліція, яка проте не перешкаджала демонстрації. Совєтські обсерватори старалися не реаґувати на демонстрацію і на вигуки та мовчали, але не взяли вже в Денвері ніякої участи в обсервації американської передвиборчої акції всупереч передбаченому плянові і на другий день рано відлетіли літаком. Демонстрація викликала великий і прихильний відгук в Денвері. Появилися відповідні статті в обох американських місцевих щоденниках, хоч, на жаль, в одній з них, мимо роздаваних інформацій про Україну, — зазначено, що Україна це „дістрікт ін савтвестерн ЮССР". Також сама демонстрація була кількакратно широко коментована у всіх авдиціях місцевих радіовисильних стацій.

Українсько - Американська Громада в Денвері, Відділ УККА на стейт Колорадо.

Балтімор, Мд.

Святочна імпреза в століття Івана Франка.

Українська громада нашого міста святочною академією, яка відбулася 28-го жовтня ц. р., гідно вшанувала пам'ять великого українського поета, письменника, публіциста та суспільно-політичного діяча — Івана Франка.

Вступним словом відкрив святочну академію д-р О. Дерій, голова балтиморського відділу УККА. Святочний реферат виголосив відомий наш поет та суспільно - політичний діяч, інж. Євген Маланюк з Ню Йорку. Він в поетичній формі розповів про велич духа нашого Великого Каменяра та його ролю, яку він відіграв у житті української нації, перетворюючи маси народу в свідому націю, якій віддав багато своїх трудів, свою тверду святу віру, і силу духа витривалости на шляху до великої мети. І хоч поет не дійшов до своєї мети, як і не дійшов Мойсей, але він вірив сильно у воскресіння України. Його віру та сильний дух перебрав український нарід, що є на шляху до здобуття незалежної України. В дальшій програмі свята виступив чоловічий хор місцевого відділу ООЧСУ, під диригентурою п. Б. Мельника, який відспівав: „Над гори до хмар" Січинського - Людкевича та М. Колесси „Ой з-за гори". Одною з кращих точок концерту був виступ п. І. Яворської, солістки, що своїм милозвучним сопраном відспівала: „Не співай мені сеї пісні" — Л. Українка — Д. Січинський, та „Як почуєш вночі" — І. Франко - Д. Січинський. Теж гарний був дует тенора І. Радя, і баса Ст. Поліщука, до слів І. Франка „Не забудь юних днів", музика М. Лисенка. Деклямували, п. Б. Мельник „Каменярі" І. Франка, і У. Стельмах „Поклін І. Франкові" — У. Кравченко. Фортепіянове сольо виконала учениця УМІ п-а Я. Зелинська, а саме: Аріста — М. Фоменка та Етюд оп. 47. Ст. Геллера.

Одною із сенсаційних точок для нашої громади був виступ мандолінової оркестри Юного СУМА, Осередку ім. І. Листопада, в якій грає коло 20 юних сумівок - сумівців під проводом п. Т. Кузьмова. Оркестра виконала: „Стоїть явір над водою", „Як з Вережан до кадри", та „Із гір Карпат". Святочну академію розпочато відіграниям Американського Гимну, який виконала на фортепіяні п-а О. Мацюрак, і закінчено спільним відспіванням „Непора". При виступі чоловічого хору на фортепіяні акомпаніювала п. Л. Шав'як.

Цю Франківську Академію влаштували всі місцеві українські організації під протекторатом Відділу УККА.

Т. Царик.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За совєтською пресою і радіом)

ЯК ВИГЛЯДАЮТЬ ХРУЩОВСЬКІ ШКОЛИ-ІНТЕРНАТИ

Після того, як на 20-му з'їзді компартії в Москві ухвалено зорганізувати по всіх більших містах Совєтського Союзу школи-інтернати, де діти від раннього віку і до повної зрілости вчилися б і виховувались без участи батьків, — почалося в цих школах уже навчання. Поспіхом приготовили для шкіл будинки, так-сяк помалювали, позалатували дірки і почали, як казав Хрущов, „привчати дітей до трудової діяльности". З листа директорки київської школи-інтернату ч. І Т. Палладієвої, вміщеного в „Радянській Україні" 23 жовтня, довідуємось про невеселий стан, у якому опинилися учні цих шкіл. Ось що пише директорка: „Для того, щоб відкрити школу-інтернат, треба було відремонтувати й пристосувати приміщення, яке раніше належало школам ч. 140 і ч. 96 та спорудити ряд додаткових будівель. Чимало робіт виконано, але ще більше недороблено. Досить сказати, що в школі немає... лазні, бо ніяк не встановлять котел на гарячу воду. Викупати дітей — ціла проблема. В школі має бути пральня, але будувати її ще й не починали. Майстерні, ґаражу, господарських приміщень будувати також ще не починали. Затримується газифікація школи. А від органів народної освіти не одержуємо ми жадної методичної допомоги..."

Так виглядає „взірцева" хрущівська школа-інтернат.

З НАШИХ БУДНІВ

НЕДАЛЕКО ЗА ГРАНИЦЕЮ...

Відвідав я симпатичне, канадійсько - українське місто Торонто: їздив туди з другим Миколою на літ-заробітки.

Торонто — гостинне місто, маю там гарних земляків з бібрецького повіту і завжди вивожу з нього приємні спомини. Не знаю, як друг Микола, в нього там є, здається, якісь порахунки з деякими редакторами, тому він чимскорше виїхав з Торонта — літаком! Навіть срібноголосим Сиренам з Жіночого Квартету „Верховина" не пощастило його затримати.

В день наших відвідин сталася там інша, небуденної ваги подія: просто з Північного Полюса з'їхав у місто з великою парадою Санта Кло та замешкав в департаментовому складі Ітона, де й урядуватиме шість тижнів — аж до Різдва, на радість та втіху маленьких канаденят.

Фантастичному походові через місто приглядалось мільйон дітонок в віці від двох до 97 років, — як писали місцеві щоденники. „Інвазії" бородатого угодника вони присвятили без порівняння більше місця та уваги, як, наприклад, совєтській інвазії в Мадярщині, чи суезькому конфліктові.

Але воєнні настрої й тривоги останніх тижнів таки трошки затьмарили спокійне, торонтонське небо. Розповідали мені знайомі, що міська управа заінсталювала вже — одну на ціле місто — протилетунську сирену і незабаром будуть випробовувати, як далеко її чути...

Поза тим українська громада в Торонті має свої власні клопоти, тривоги і бурі в склянці води. Футбольний сезон закінчився — цим разом слабшими успіхами наших „Юкс", тепер прийшла черга на соборні і менше соборні Франківські свята, академії, ювілеї і т. п. Багато тут, наприклад, говориться про З'їзд бувших Львівських Студентів у Ню Йорку. Треба знати, що Торонто делеґувало доволі імпозантну репрезентацію на З'їзд коло 30 осіб, і з почуттям кривди прийшлося мені ствердити, що репрезентація вернулася розчарована Америкою, Ню Йорком і З'їздом!..

Красний пол, наприклад, немилосердно скритикував Львівський Баль і балеві сукні нюйоркських пань. „То не штука мешкати в Ню Йорку, на 7-ій вулиці, і прийти на баль в кринолінах, з обручами, а попробуй привезти ці обручі літаком, чи поїздом з Торонта."

Так мені здається, що торонтські львов'янки не забудуть нюйоркським їхніх шикарних одягів навіть у вільній, незалежній Україні! А може візьмуться і влаштують собі в Торонто „Світовий З'їзд Львов'янок", чи щось подібне?.. Не забуваймо, що це з Торонто вийшла ініціятива заснувати „Світову Асоціяцію Українських Письменників", з Торонто вирушила історична кругосвітня експедиція наших фільмовців, в Торонті накручено за 24 години „Гуцулку Ксеню", в той час, коли в Голівуді американські режисери крутять деякі фільми і по рокові, чи по два!

Так, шановні метрополітанці, б'є нас Канада, б'є нас Торонто, амбітне, рухливе, патріотично - бизнесове місто, яке, часом, пригадує мені український Ді-Пі табор на Карльсфельді...

Ікер.

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

КУПУЙТЕ В ПІДПРИЄМСТВАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В „СВОБОДІ"

Спорт

ЛЕВИ — ГАНЗА 3:1 (1:0)

Шикаго. — 11 листопада 1956 р. Шикаго почало розгривки за „Нейшенел Опен Кап". Перша зустріч Левів була з Ганзою і принесла Левам перемогу, чим теж дружина закваліфікувала себе до дальших розгривок. Хоча вислід 3:1 є зовсім задовільним, він дуже низький, коли мова про гру, чи перевагу одної дружини на другою.

Леви як мистець Мейджер Дивіжен, показали себе дружиною кращою під кожним оглядом.

Задовільно вив'язалася із своїх завдань оборона і поміч, які перевищали противника в старті до м'яча, що уможливило їм легко ліквідувати всі заграння противника. Непересічними були короткі, точні подачі помочі до нападу, що давало багато невикористаних нагод нападом, щоб піднести стан воріт до двоциферного. Одначе, треба було сказати „трудно". Напад Левів ще далі не вив'язується як слід із своїх завдань. Гра нападу в полі відбувалась пляново, зате коли перенесено її на шістнадцятку противника, починався хаос. Брак стрілів по воротах противника, це один із недоліків, якого чомусь важко позбутись Левам. В загальному напад дуже аґресивний та швидкий, що безумовно є великою заслугою молодих змагунів, які на жаль, не достаточно засвоїли собі техніку стопінґів, подач, та ведення м'яча (а не бігання за ним). Це речі, яких лишень дбайливим тренінґом можна набути.

Склад: Шиманський, Андрушко, Мелешко, Терлецький, Лякін, Тищенко, Романенко, Маркович, Страхновський, Куцан. Бахір, Зарицький, Лоско.

М. Маркевич

● **Тіто заявив**, що він не має нічого проти нової зустрічі з Хрущовим, щоб обговорити з ним нову ситуацію, яка створилася в „соціялістичних країнах" після подій на Мадярщині. Тіто вважає, що події на Мадящині скріпили його, Тіта і Юґославії позицію, ствердивши злочинність і глупоту „сталінських метод", стосованих до всіх „соціялістичних" країн.

Читайте щоденник „Свободу"

Пошукую БОГДАНА ГЕВІША, який 25-го березня 1945 виїхав з села Гушанки, пов. Тернопіль. Хто знав би щонебудь про нього, прошу писати на адресу:
MICHAEL OSADCZUK
1172 Ridgeview Drive
Cleveland 31, Ohio

Дмитро КОЗІЙ пошукує нижче згаданих осіб: Василь Козій з села Цеблів, пов. Львів, Дионізій Кіселик, Михайло Кіселик і Іван Кіселик. Хто знав би про їхню адресу, або вони самі прошу написати на адресу:
MARY MASZCZYK
3048 N. Hausen Ct., Chicago 18, Ill.

Марія ЛИТВИН пошукує брата Василя Литвина з села Ришкова Поля, пов. Ярослав. Був в дивізії „Галичина", останній час війни перебував в Чехії. Хто знав би про нього, прошу написати на адресу:
MARIA LYTWYN
3048 N. Hausen Ct., Chicago 18, Ill.

Інж. Василя Колодія, який працював в Маслосоюзі у Львові, як також Марусю, Надю і Левка Стадниченка з Коломиї, пошукує родина.

Хто знав би про них або вони самі, прошу писати на адресу:
J. DUBYCKY
1143 N. Hoyne Ave.
Chicago 22, Ill.

Пошукую дві мої кузинки — Наталку Носалик із села Букова і Настю Вороблевську з села Плешевичі, повіт Перемишль. Хто знав би про них або вони самі прошу писати на адресу:
Катерина Антонишин
з дому Вороблевська
535 E. 5th St., New York 9, N. Y.

Федя ОЛІЙНИКА с. Івана зі села Грусятичі, повіт Вібрка, останньо зам. в селі Щепанів, повіт Бережани, який перебував в Німеччині, пошукує брат. Хто знав би про нього є прошений повідомити брата:
ОСИПА ОЛІЙНИКА
136 Avenue "C"
New York 9, N. Y.

ЧИТАЙТЕ НАЙСТАРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК „СВОБОДУ"